

A Retten i Hørsholm (Dánia) 2004. június 4-i végzésével a Steffen Ryborg elleni büntetőügyben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem

(C-279/04. sz. ügy)

(2004/C 228/50)

A Retten i Hørsholm (Dánia) 2004. június 4-i végzésével, amely 2004. június 28-án érkezett a Bíróság Hivatalához, a Steffen Ryborg elleni büntetőügyben előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához.

A Retten i Hørsholm a következő kérdésekről kéri a Bíróság döntését:

- 1a. Úgy kell-e értelmezni az EK-Szerződés 39., 49. és 10. cikkét, hogy azok a tagállam számára nem teszik lehetővé olyan gépjármű nyilvántartásba vételének előírását, amelynek tulajdonosa egy szomszédos tagállamban honos munkáltató, és amelyet az előbbi tagállamban lakó munkavállaló használ mindkét tagállamban, mind munkája során, mind pedig szabadidejében?
- 1b. Amennyiben az 1a. kérdés mérlegelése során jelentőséget kell tulajdonítani annak, hogy a gépjármű esetleges magánhasználata járulékos jellegű-e a szolgálati célú használatához képest, melyek azok a szempontok, amelyeket a nemzeti bíróságnak figyelembe kell vennie annak elbírálásakor, hogy a gépjármű nem kifejezetten szolgálati célú használata járulékos-e a szolgálati célú használatához képest, amennyiben azt állítják, hogy a gépjárművet szolgálati célra használják, figyelemmel a Bíróság által a C-127/86. sz., Yves Ledoux-ügyben hozott ítélet 18. pontjában (EBHT 1988., 3741. o.) kifejtettékre?

A Vestre Landsret 2004. június 25-i végzésével a Jyske Finans A/S kontra Skatteministeriet ügyben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem

(C-280/04. sz. ügy)

(2004/C 228/51)

A Vestre Landsret (Dánia) 2004. június 25-i végzésével, amely 2004. június 29-én érkezett a Bíróság Hivatalához, a Jyske Finans A/S kontra Skatteministeriet ügyben előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához.

A Vestre Landsret a következő kérdésekről kéri a Bíróság döntését:

1. A 6. HÉA irányelv (77/388/EGK) ⁽¹⁾ 13. cikke B címének c) pontja a 2. cikk (1) bekezdése és a 11. cikk A címe (1) bekezdésnek a) pontja együttes figyelembevételével akként értelmezendő-e, hogy ezen cikkek alapján egy tagállam hozzáadottértékadó-rendszerében nem tarthat fenn olyan szabályozást, amely alapján egy adóalany, amely üzleti tevékenységéhez jelentős mértékben tárgyi eszközöket

használ – a használt személygépjármű-kereskedőkkel és más használt gépjármű értékesítésével foglalkozó vállalkozóval ellentétben – ezen tárgyi eszközök értékesítése után még abban az esetben is HÉA fizetésére köteles, ha ezen eszközök olyan adóalanytól kerültek beszerzésre, amely ezen eszközök után nem számított fel HÉA-t, aminek következményeként az eszköz beszerzésekor a HÉA levonása nem volt lehetséges?

2. A 6. HÉA irányelv 26a. cikke A címének e) pontja akként értelmezendő-e, hogy az „adóköteles viszonteladó” kifejezés csak azon személyekre vonatkozik, amelyek főtevékenységként foglalkoznak használt cikkek beszerzésével és értékesítésével, amennyiben a szóban forgó használt cikkek beszerzése kizárólag vagy túlnyomó részben az azok továbbértékesítésekor realizálható üzleti haszon megszerzése érdekében történik; vagy ezen kifejezés azon személyekre is vonatkozik, amelyek általában ezen termékeket a lízing futamidejének lejártá után értékesítés útján elidegenítik, amely a termék lízingbe adásához képest csak járulékos tevékenységnek minősül?

⁽¹⁾ A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv (HL L 145., 1. o.)

Az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (ötödik tanács) a T-24/04. sz. Michael Leighton, Graham French és John Neiger kontra Európai Unió Tanácsa és az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2004. május 3-án hozott végzése ellen Michael Leighton, Graham French és John Neiger által 2004. június 25-én benyújtott fellebbezés

(C-281/04 P sz. ügy)

(2004/C 228/52)

Michael Leighton, Graham French és John Neiger, képviseli J. S. Barnett, Solicitor-Advocate, 2004. június 25-én fellebbezést nyújtottak be az Európai Közösségek Bíróságához az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (ötödik tanács) a T-24/04. sz. Michael Leighton, Graham French és John Neiger kontra Európai Unió Tanácsa és az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2004. május 3-án hozott végzése ellen.

A fellebbező felek a következő döntés meghozatalát kérik a Bíróságtól:

- helyezze hatályon kívül a végzést;
- adjon helyt a fellebbezők által előterjesztett kérelemnek a fellebbezési kérelemhez csatolt végzéstervezet szerint; vagy másodlagosan
- utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bíróság elé; és minden esetben
- kötelezze az alpereseket a költségek megfizetésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A fellebbezők állítása szerint az Elsőfokú Bíróság végzését hatályon kívül kell helyezni, mert az Elsőfokú Bíróság megsértette az eljárás szabályait azzal, hogy kérelmüket az EK-Szerződés 226. cikke szerinti kérelemként bírálta el, amikor az valójában az EK-Szerződés 232. cikke szerinti kérelem.

Az Európai Közösségek Bizottsága által 2004. július 5-én a Svéd Királyság ellen benyújtott kereset

(C-287/04. sz. ügy)

(2004/C 228/53)

Az Európai Közösségek Bizottsága, képviseli: L. Ström van Lier és N. Yerell meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg, 2004. július 5-én keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához a Svéd Királyság ellen.

Az Európai Közösségek Bizottsága a következő döntés meghozatalát kéri a Bíróságtól:

- állapítsa meg, hogy a Svéd Királyság elmulasztotta a munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló, 1993. november 23-i 93/104/EK tanácsi irányelv irányelv⁽¹⁾ alapján fennálló kötelezettségei teljesítését, mivel nem fogadta el azokat a törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy eleget tegyen az irányelv 3., 6. és 8. cikkének;
- kötelezze Svédországot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A svéd jogi szabályozás nem biztosítja az irányelv 3. cikke által előírt, 24 órás időtartamonként 11 összefüggő órából álló minimális napi pihenőidőt. Az a tény, hogy a munkavállalók nagy része kollektív szerződés hatálya alatt áll, amely rendezi ezt a kérdést, nem befolyásolja azt a kötelezettséget, hogy minden munkavállalóra nézve átültessék ezt a rendelkezést.

Ami az irányelv 6. cikkét érinti, a 16. cikk 2. pontja által a 6. cikk alkalmazásában megállapított rendes 4 hónapos hivatkozási időszak nem lehet több, mint 6 hónap, amely utóbbi maximumot a 17. cikk (4) bekezdése rögzíti. A hivatkozási időszak tekintetében az eltérési lehetőség által megengedett eltérés mértéke kisebb, mint amelyet a svéd jogi szabályozás lehetővé tesz.

Az irányelv 8. cikkét a svéd jogi szabályozás kifejezetten nem ültette át.

⁽¹⁾ HL L 307., 1993.12.13., 18. o.

A Bundesfinanzhof 2004. április 28-i végzésével az FKP Scorpio Konzertproduktionen GmbH kontra Finanzamt Hamburg-Eimsbüttel ügyben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem

(C-290/04. sz. ügy)

(2004/C 228/54)

A Bundesfinanzhof 2004. április 28-i végzésével, amely 2004. július 7-én érkezett a Bíróság hivatalához, az FKP Scorpio Konzertproduktionen GmbH kontra Finanzamt Hamburg-Eimsbüttel ügyben előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához.

A Bundesfinanzhof a következő kérdésekről kéri a Bíróság döntését:

1. Úgy kell-e értelmezni az EK-Szerződés 59. és 60. cikkeit, hogy ezeket sérti, ha egy Németországban (belföld) letelepedett személyt, aki külföldi EU-tagállamban (konkrétan: Hollandiában) letelepedett, EU-tagállam állampolgárságával rendelkező személlyel szemben díjazás fizetésére kötelezett, az 1990. évi Einkommensteuergesetz 1993. évi hatályos szövege (EStG) 50a. cikkének (5) bekezdése 5. mondata szerint felelősségre lehet vonni azért, mert elmulasztotta az EStG 50a. cikkének (4) bekezdésében előírt adólevonást, míg a belföldön korlátlanul személyijövedelemadó-köteles (= belföldi) jogosultnak kifizetett díjazás vonatkozásában nem áll fenn az EStG 50a. cikkének (4) bekezdése szerinti adólevonási kötelezettség és ezáltal a díjazás fizetésére kötelezettnek sem állapítható meg a felelőssége az adólevonás teljes vagy részleges elmulasztása miatt?
2. Eltér-e a válasz az 1. pontban feltett kérdésre akkor, ha a külföldi EU-tagállamban letelepedett díjazásra jogosult személy szolgáltatása nyújtásakor nem rendelkezik EU-tagállam állampolgárságával?
3. Amennyiben az 1. pontban feltett kérdésre adott válasz nemleges:
 - a) Úgy kell-e értelmezni az EK-Szerződés 59. és 60. cikkeit, hogy a díjazás fizetésére kötelezett személynek a külföldi EU-tagállamban letelepedett, díjazásra jogosult személy belföldi díjszerző tevékenységével gazdasági összefüggésben keletkezett költségeit már az EStG 50a. cikkének (4) bekezdése szerinti adólevonási eljárásban adócsökkentőnek kell tekintenie, mert belföldiek esetében is csak a költségek levonását követően fennmaradó nettó bevétel jelenti a személyi jövedelemadó alapját?